

FRANCESC DE PAULA BURGUEIRA

La desfeta d'Aznar

A l'hora de voler trobar les raons per les quals el PP ha sofert tan important desfeta, cal no oblidar que una d'aquestes raons ha estat la de mostrar el rebuig dels ciutadans a Aznar i a la seua política de confrontació, prepotència i menyspreu a la democràcia. Sobretot des que va assolir la majoria absoluta. El menyspreu als ciutadans i als seus representants en el Parlament s'ha fet ben palès, en no poques ocasions, al llarg de la darrera legislatura. Especialment en els dos últims anys. D'altra banda, l'atac visceral i reiteratiu a què ha sotmès els nacionalistes bascos i catalans. Aquesta actitud d'Aznar ha conduït al fracàs del líder del PP a Euskadi, Mayor Oreja, i de Josep Piqué a Catalunya. A Euskadi, el PP ha perdut tres diputats dels set que tenia, i quatre senadors de cinc. A Catalunya, malgrat l'intent de moderar el missatge del PP per part de Piqué, els populars han perdut la meitat dels diputats: de dotze han passat a sis. De senadors, cap, és a dir, els mateixos que no van traure en les eleccions de l'any 2000. I en aquests resultats, poc deu haver tingut a veure l'atemptat horrorós de Madrid el dia final de campanya. Aquesta desfeta del PP a Euskadi i Catalunya ja venien anunciant-la les enquestes molt abans de produir-se l'atemptat.

Tampoc la victòria de Zapatero caldria atribuir-la, solament, a l'acte terrorista. Ja des d'abans de començar la campanya, i segons anava avançant aquesta, les enquestes anunciaven un acostament entre els percentatges de vots del PSOE i el PP. Zapatero ha fet una bona campanya enfront de la de Rajoy. I això s'ha pogut veure segons passaven els dies. Les últimes enquestes fetes públiques dins el termini que marca la llei no sols albiraven la possibilitat que el PP perdés la majoria,

sinó, fins i tot, que s'arribés a un empat tècnic. I encara quedaven cinc dies de campanya.

En aquest avanç lent, però continu, del PSOE, s'endevinava la influència del rebuig a la política del PP. Pel cas

“La disciplina estricta que Aznar ha imposat en el PP impedia les veus discordants. Militants i alts càrrecs del partit i del Govern contraris al comportament prepotent d'Aznar ara reconeixen que això els ha dut a la derrota”

del Prestige, per la guerra d'Iraq, pel Pla Hidrològic, per la submissió d'Aznar al president Bush i pel seu enfrontament amb la Unió Europea? Sens dubte. I per moltes coses més. Però també pel comportament antidemocràtic, prepotent i de menyspreu del president del Govern espanyol,

que ha creat aquest clima de confrontació en què hem viscut els darrers anys, ben ajudat pels mitjans de comunicació públics i els privats addictes.

L'atemptat de Madrid va causar una gran commoció. Ho va somoure tot. I va precipitar moltes decisions dels electors. D'això podem estar-ne segurs. Però, què hauria passat si no s'hagués produït la tragèdia de l'atemptat? Quins haurien estat els resultats finals de les eleccions?

Una cosa és clara: en el PP, i sobretot Rajoy, eren conscients que la presència d'Aznar en la campanya no era gens convenient. Restava més que sumava. Per això Aznar no va tenir el protagonisme que hauria tingut si pensaren que la seua presència aportaria més vots. Sabien que passejar Aznar per Espanya, donant suport a Rajoy, resultaria perjudicial.

El PP ha perdut les eleccions. És a dir, ha perdut el poder. Aznar se'n va i el partit queda en mans de Rajoy. I han començat a remoure's les aigües sempre tranquil·les del Partit Popular. Algunes veus ja s'atreveixen a acusar Aznar, el seu gran líder encara no fa quatre dies, de ser el culpable de la derrota. I això no ha fet més que començar. La disciplina estricta que Aznar ha imposat en el PP impedia les veus discordants. Hi havia militants i alts càrrecs del partit i del Govern que estaven en contra del comportament prepotent i menyspreatiu, amb el Parlament i els partits de l'oposició, d'Aznar. Ara comencen a reconèixer que aquesta forma d'actuar els ha portat a la derrota. Que Aznar ha estat culpable de la desfeta. La veritat és que Aznar se'n va de la política no per la porta gran, sinó per la portella.

*Francesc de P. Burguera és escriptor
fburguera@inves.es*